ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 1ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-300/99 P και C-388/99 P,

Area Cova SA, με έδρα στο Vigo (Ισπανία),

Armadora José Pereira SA, με έδρα στο Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán SA, με έδρα στο Vigo,

Centropesca SA, με έδρα στο Vigo,

Chymar SA, με έδρα στο Vigo,

Eloymar SA, με έδρα στην Estribela (Ισπανία),

Exfaumar SA, με έδρα στο Bueu (Ισπανία),

Farpespan SL, με έδρα στη Moaña (Ισπανία),

Freiremar SA, με έδρα στο Vigo,

Hermanos Gandón SA, με έδρα στο Cangas (Ισπανία),

Heroya SA, με έδρα στο Vigo,

Hiopesca SA, με έδρα στο Vigo,

José Pereira e Hijos SA, με έδρα στο Vigo,

Juana Oya Pérez, με διαμονή στο Vigo,

Manuel Nores González, με διαμονή στο Marín (Ισπανία),

Moradiña SA, με έδρα στο Cangas,

Navales Cerdeiras SL, με έδρα στο Camariñas (Ισπανία),

Nugago Pesca SA, με έδρα στο Bueu,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Pesquera Austral SA, με έδρα στο Vigo,

Pescaberbés SA, με έδρα στο Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval SA, με έδρα στο Vigo,

Pesquera Cíes SA, με έδρα στο Vigo,

Pesca Herculina SA, με έδρα στο Vigo,

Pesquera Inter SA, με έδρα στο Cangas,

Pesquerías Marinenses SA, με έδρα στο Marín,

Pesquerías Tara SA, με έδρα στο Cangas,

Pesquera Vaqueiro SA, με έδρα στο Vigo,

Sotelo Dios SA, με έδρα στο Vigo,

εκπροσωπούμενες από τους A. Creus Carreras, E. Contreras Ynzenga και A. Agustinoy Guilayn, avogados,

και

Xunta de Galicia, εκπροσωπούμενη από τους V. M. Vázquez-Portomeñe Seijas, avogado,

αναιρεσείουσες,

οι οποίες έχουν ως αντικείμενο δύο αιτήσεις αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 1999, T-194/95, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II—2271), και με τις οποίες ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους J. Carbery και G. Ramos Ruano, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού στη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου,

η **Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer)** με έδρα στο Vigo,

η **Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar),** με έδρα στο Vigo,

και

η **Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE),** με έδρα στο Vigo,

προσφεύγουσες στη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs,
γραμματέας: R. Grass,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, αντιστοίχως, στις 10 Αυγούστου και στις 12 Οκτωβρίου 1999, η Area Cova SA και 27 άλλες εφοπλιστικές επιχειρήσεις εγκατεστημένες στις ισπανικές περιφέρειες La Coruña και Pontevedra (στο εξής: Area Cova κ.λπ.), αφενός, και η Xunta de Galicia (κυβέρνηση της Αυτόνομης Κοινότητας της Γαλικίας), αφετέρου, άσκησαν, δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ και 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-194/95, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2271, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία αυτό απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους για την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1761/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, που τροποποιεί, για δεύτερη φορά, τον κανονισμό (ΕΚ) 3366/94 για τον καθορισμό για το 1995 ορισμένων μέτρων διατήρησης και διαχείρισης των αλιευτικών πόρων της ζώνης διακανονισμού, όπως ορίζεται στη σύμβαση για τη μελλοντική πολυμερή συνεργασία στην αλιεία του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (ΕΕ L 171, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο και τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

2 Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, όπως προκύπτουν από τον φάκελο που υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο και εκτίθενται στις σκέψεις 1 έως 11 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, έχουν συνοπτικά ως εξής.

3 Τον Σεπτέμβριου του 1994, η επιτροπή αλιείας της Οργανώσεως Αλιείας του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (στο εξής η επιτροπή αυτή θα αναφέρεται με τα αγγλικά αρχικά NAFO), που συστάθηκε με τη σύμβαση περί της μελλοντικής πολυμερούς

συνεργασίας στον τομέα της αλιείας του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (στο εξής: σύμβαση NAFO), η οποία εγκρίθηκε εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3179/78 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 122), επέβαλε για πρώτη φορά περιορισμό των αλιευμάτων της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας στην υποκείμενη σε διακανονισμό ζώνη με τη σύμβαση NAFO (στο εξής: ζώνη NAFO), καθορίζοντας το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων (στο εξής: ΣΕΑ) του ιχθύος αυτού στις ζώνες 2 και 3 της NAFO σε 27 000 τόνους για το έτος 1995.

4 Στις 20 Δεκεμβρίου 1994, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3366/94, περί του καθορισμού, για το 1995, ορισμένων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων της ζώνης διακανονισμού που ορίζεται στη σύμβαση για τη μελλοντική πολυμερή συνεργασία στην αλιεία του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (ΕΕ L 363, σ. 60). Στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, το Συμβούλιο διαπίστωνε μεταξύ άλλων ότι το ανώτατο επίπεδο αλιεύσεως της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας για το 1995 στις ζώνες 2 και 3 της NAFO δεν είχε ακόμη κατανεμηθεί μεταξύ των συμβαλλομένων μερών της συμβάσεως NAFO και ότι η επιτροπή αλιείας της NAFO έπρεπε να συγκαλέσει συνεδρίαση ενόψει της κατανομής αυτής. Εν αναμονή της εν λόγω κατανομής, θα επιτρεπόταν η αλίευση ιππόγλωσσας κατά το 1995 και τα αλιεύματα θα αφαιρούνταν από τις χορηγηθείσες στα κράτη μέλη ποσοστώσεις.

5 Η μνημονευόμενη στην προηγούμενη σκέψη κατανομή διενεργήθηκε κατά τη διάρκεια ειδικής συσκέψεως που έλαβε χώρα από τις 30 Ιανουαρίου έως την 1η Φεβρουαρίου 1995, κατά την οποία η επιτροπή αλιείας της NAFO αποφάσισε να χορηγήσει στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, επί ΣΕΑ ιππόγλωσσας Γροιλανδίας 27 000 τόνων, μια διαθέσιμη ποσόστωση 3 400 τόνων.

6 Θεωρώντας τη χορήγηση αυτής της ποσοστώσεως ως ανεπαρκή, η Κοινότητα προέβαλε στις 3 Μαρτίου 1995 ένσταση, βάσει του άρθρου XII, παράγραφος 1, της συμβάσεως NAFO.

7 Την ίδια ημέρα, και προφανώς αντιδρώντας στην ένσταση αυτή, ο Καναδάς προσάρμοσε τη νομοθεσία του ώστε να μπορεί να συλλαμβάνει σκάφη εκτός της απο-

κλειστικής οικονομικής ζώνης του και, στις 9 Μαρτίου 1995, οι καναδικές αρχές, βάσει αυτής της νεοεισαχθείσας νομοθεσίας, συνέλαβαν το ανήκον στην προσφεύγουσα εταιρία José Pereira e Hijos SA σκάφος Estai, το οποίο αλίευε στην καλυπτόμενη από τη σύμβαση NAFO περιοχή.

8 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 850/95, της 6ης Απριλίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού 3366/94 (ΕΕ L 86, σ. 1), το Συμβούλιο καθόρισε τότε μια αυτόνομη κοινοτική ποσόστωση περιορίζουσα σε 18 630 τόνους τα κοινοτικά αλιεύματα ιππόγλωσσας Γροιλανδίας στις ζώνες 2 και 3 της NAFO για το 1995, με τη διευκρίνιση ότι «[...] η αυτόνομη αυτή ποσόστωση θα πρέπει να τηρεί το μέτρο διατήρησης που θεσπίστηκε για τον πόρο αυτό, ήτοι το ΣΕΑ των 27 000 τόνων [...]» και ότι «είναι αναγκαίο να υπάρξει πρόβλεψη για τη δυνατότητα διακοπής της αλιείας μόλις συμπληρωθεί η αλιεία του ΣΕΑ, ακόμη και πριν την εξάντληση της αυτόνομης ποσόστωσης».

9 Για να λήξει η διπλωματική σύγκρουση μεταξύ της Κοινότητας και της Καναδικής Κυβερνήσεως κατόπιν των πραγματικών περιστατικών τα οποία εκτίθενται στις σκέψεις 6 και 7 της παρούσας διατάξεως, τα δύο μέρη υπέγραψαν στις 20 Απριλίου 1995 συμφωνία για την αλιεία στο πλαίσιο της συμβάσεως NAFO, με τη μορφή συμφωνηθέντων πρακτικών και των παραρτημάτων τους, ανταλλαγής επιστολών και ανταλλαγής διακοινώσεων, που εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 95/586/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995 (ΕΕ L 327, σ. 35, στο εξής: διμερής συμφωνία περί αλιείας).

10 Σύμφωνα με τη συμφωνία αυτή, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 29 Ιουνίου 1995 τον επίδικο κανονισμό, ο οποίος καθόρισε για το 1995, από τις 16 Απριλίου 1995, κοινοτική ποσόστωση αλιευμάτων ιππόγλωσσας Γροιλανδίας 5 013 τόνων στις ζώνες 2 και 3 της NAFO.

11 Η εξάντληση της ποσοστώσεως αυτής διαπιστώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2565/95 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1995, για την παύση της αλιείας της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας από σκάφη που αλιεύουν υπό σημαία κράτους μέλους (ΕΕ L 262, σ. 27).

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

12 Εκτιμώντας ότι η κοινοτική ποσόστωση αλιευμάτων ιππόγλωσσας Γροιλανδίας 5 013 τόνων ήταν κατά πολύ κατώτερη της ποσοστώσεως που είχε καθοριστεί προγενέστερα από το Συμβούλιο και δεν αποτελούσε παρά μικρό τμήμα του ΣΕΑ που είχε καθορίσει η επιτροπή αλιείας της NAFO και θεωρώντας ότι, ως εκ τούτου, εθίγοντο τα οικονομικά συμφέροντά τους, οι Area Cova κ.λπ. καθώς και τρεις ενώσεις εφοπλιστών με έδρα στο Vigo (Ισπανία), η Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), η Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar) και η Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), άσκησαν στις 16 Οκτωβρίου 1995 προσφυγή ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού ενώπιον του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο της οποίας προέβαλαν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της διμερούς συμφωνίας περί αλιείας.

13 Με διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1996, επετράπη στη Xunta de Galicia να παρέμβει υπέρ των προσφευγουσών.

14 Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο προέβαλε, με χωριστό δικόγραφο, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Υποστηρίζοντας ότι ο επίδικος κανονισμός αποτελούσε κανονιστική πράξη γενικής ισχύος η οποία, επιπλέον, δεν αφορούσε τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά, το Συμβούλιο ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης και την καταδίκη των προσφευγουσών στα δικαστικά έξοδα.

15 Στις 18 Μαρτίου 1996, οι προσφεύγουσες διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου, της οποίας αποφασίστηκε η συνεκδίκαση με την ουσία της υποθέσεως με διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Μαΐου 1997. Οι προσφεύγουσες υποστήριξαν, αφενός, ότι είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλουν τον επίδικο κανονισμό καθόσον αυτός δεν τις έθιγε μόνον βάσει ορισμένων ιδιαίτερων και μοναδικών ιδιοτήτων τους, αλλά επίσης λόγω της πραγματικής καταστάσεως που είχε περιβάλει την έκδοση του κανονισμού αυτού και η οποία τις χαρακτήριζε σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες επισήμαναν τις αρνητικές συνέπειες της ενδεχόμενης απορρίψεως της προσφυγής τους από το Πρωτοδικείο. Η άρνηση να τους αναγνωριστεί έννομο συμφέρον προσβολής του κανονισμού θα στερούσε τις προσφεύγουσες από τη δυνατότητα να αμυνθούν

αποτελεσματικά κατά του επίδικου κανονισμού, δεδομένης της αδυναμίας προσφυγής ενώπιον οποιουδήποτε ισπανικού δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να κάνει δεκτό το αίτημά τους, αναγνωρίζοντάς τους έννομο συμφέρον για την άσκηση της εν λόγω προσφυγής και καταδικάζοντας το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της παρεμπίπτουσας διαδικασίας.

16 Στο υπόμνημα αντικρούσεως, η Xunta de Galicia διατύπωσε τα ίδια αιτήματα. Επικαλούμενη αφενός τη σημασία της αλιείας για την Αυτόνομη Κοινότητας της Γαλικίας, και, αφετέρου, την οικονομική επίπτωση του επίδικου κανονισμού στα συμφέροντα των προσφευγουσών, η Xunta de Galicia κάλεσε το Πρωτοδικείο να κηρύξει κατ' αρχάς παραδεκτή την προσφυγή και, κατόπιν, να κηρύξει άκυρο τον επίδικο κανονισμό και ανεφάρμοστη τη διμερή συμφωνία περί αλιείας που αποτέλεσε τη βάση του.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

17 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

18 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο έκρινε, αφενός, στις σκέψεις 27 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο επίδικος κανονισμός αποτελούσε πράξη γενικής ισχύος. Επισήμανε ιδίως, στη σκέψη 28 αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο εν λόγω κανονισμός «έχει εφαρμογή χωρίς διάκριση σε κάθε σκάφος με σημαία κράτους μέλους ή καταχωρηθέν εντός κράτους μέλους το οποίο επιδίδεται, πραγματικά ή δυνάμει, στην αλιεία ιππόγλωσσας Γροιλανδίας στις [ζώνες 2 και 3 της NAFO]».

19 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 37 έως 71 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο επίδικος κανονισμός δεν αφορούσε ατομικά τις 28 προσφεύγουσες εφοπλιστικές επιχειρήσεις και, στις σκέψεις 72 έως 75 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν αφορούσε επίσης ατομικά τις 3 προσφεύγουσες ενώσεις εφοπλιστικών επιχειρήσεων. Αναλύοντας τον επίδικο κανονισμό υπό το φως της σχετικής νομολογίας του Δικαστηρίου και, ιδίως, των αποφάσεων της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου

(Συλλογή 1991, σ. I-2501), και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), το Πρωτοδικείο έκρινε ειδικότερα ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν αφορούσε τις Area Cova και λοιπές προσφεύγουσες επιχειρήσεις λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τις εξατομίκευε, ενόψει του εν λόγω κανονισμού, σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

20 Όσον αφορά κατόπιν την προβληθείσα έναντι της διμερούς συμφωνίας περί αλιείας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, το Πρωτοδικείο υπέμνησε, στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι τέτοια ένσταση, προβλεπόμενη στο άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 241 ΕΚ), μπορεί να προβληθεί μόνο παρεμπιπτόντως και ότι, αν δεν υπάρχει δικαίωμα ασκήσεως κυρίας προσφυγής, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 184 της Συνθήκης. Εφόσον έκρινε ότι η προσφυγή ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού ήταν απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο κήρυξε επίσης απαράδεκτη την προβληθείσα έναντι της διμερούς συμφωνίας περί αλιείας ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

21 Όσον αφορά τέλος το επιχείρημα κατά το οποίο η άρνηση αναγνωρίσεως του παραδεκτού της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου θα στερούσε από τις προσφεύγουσες τη δυνατότητα να αμυνθούν κατά του επίδικου κανονισμού και θα έθιγε κατά τον τρόπο αυτό το θεμελιώδες δικαίωμα προσφυγής στη δικαιοσύνη, που καθιερώνει το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, το Πρωτοδικείο επισήμανε, στις σκέψεις 81 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η άσκηση αλιευτικής δραστηριότητας από σκάφη με ισπανική σημαία στις περιοχές ανοικτής θαλάσσης που δεν υπόκεινται στη δικαιοδοσία του Βασιλείου της Ισπανίας εξαρτάται από την προηγούμενη χορήγηση προσωρινής άδειας αλιείας, με την οποία προσδιορίζονται συγχρόνως η περιοχή ασκήσεως της δραστηριότητας αυτής και η χρονική περίοδος κατά την οποία επιτρέπεται η άσκηση της εν λόγω δραστηριότητας. Εφόσον οι ως άνω άδειες απώλεσαν την ισχύ τους από της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2565/95, με τον οποίο διαπιστώθηκε η εξάντληση της κοινοτικής ποσοστώσεως που καθόριζε ο επίδικος κανονισμός και, κατά συνέπεια, ανακοινώθηκε η παύση της αλιείας της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να ζητήσουν από τις ισπανικές αρχές τη χορήγηση νέων αδειών που θα τους επέτρεπαν να συνεχίσουν την αλιεία του εν λόγω ιχθύος το 1995 στις οικείες περιοχές, παρά την εξάντληση της κοινοτικής ποσοστώσεως, να προσφύγουν δε κατόπιν, ενδεχομένως, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων αμφισβητώντας το κύρος των απορριπτικών αποφάσεων που ενδεχομένως θα εκδίδονταν επί των εν λόγω αιτήσεων και να ζητήσουν αναστολή της εκτελέσεώς τους. Το Πρωτοδικείο υπογράμμισε συναφώς ότι, στο πλαίσιο αυτών των διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τίποτε δεν θα εμπόδιζε τις προσφεύγουσες να αμφισβητήσουν το κύρος της κοινοτικής ρυθμίσεως βάσει της οποίας θα εκδίδονταν αυτές οι ενδεχό-

μενες απορριπτικές αποφάσεις και να υποχρεώσουν με τον τρόπο αυτό το εθνικό δικαστήριο να αποφανθεί επί του συνόλου των συναφών αιτιάσεών τους, ενδεχομένως μετά την υποβολή στο Δικαστήριο προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος της επίμαχης ρυθμίσεως.

Η αίτηση αναιρέσεως

22 Οι Area Cova κ.λπ. προβάλλουν δύο λόγους η δε Xunta de Galicia προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη των αιτήσεων αναιρέσεως, οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν αντιστοίχως υπό τους αριθμούς C-300/99 P και C-388/99 P και σκοπούν στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

23 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 2000, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-300/99 P και C-388/99 P για την έγγραφη και την προφορική διαδικασία και την έκδοση αποφάσεως.

24 Σύμφωνα με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως στις υποθέσεις C-300/99 P και C-388/99 P, το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ) εκτιμώντας ότι ο επίδικος κανονισμός αποτελούσα πράξη γενικής ισχύος, ενώ, κατά την άποψη των Area Cova κ.λπ. και της Xunta de Galicia, είναι περιορισμένης ισχύος και εφαρμόζεται σε απόλυτα εξατομικευμένη και προσδιορισμένη ομάδα επιχειρηματιών.

25 Οι Area Cova κ.λπ. προβάλλουν συναφώς ότι η αλιεία της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας αποτελεί δραστηριότητα καθοριζόμενη απολύτως από αυστητές προϋποθέσεις προγραμματισμού, επενδύσεων, προετοιμασίας και χορηγήσεως διοικητικών αδειών. Η Xunta de Galicia υποστηρίζει ότι η αιτιολογία του επίδικου κανονισμού αποκαλύπτει ότι ο κανονισμός έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως.

26 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως στην υπόθεση C-300/99 P και τον τρίτο στην υπόθεση C-388/99 P, οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο κρίνοντας απαράδεκτη την προσφυγή των αναιρεσειουσών, καθόσον αυτές στερήθηκαν κατά τον τρόπο αυτό ενός αποτελεσματικού μέσου δικαστικής προστασίας, πράγμα που αντιβαίνει προς το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, σε συνδυασμό με το άρθρο ΣΓ, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ).

27 Οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia προβάλλουν συναφώς τον ανεπαρκή χαρακτήρα του μέσου παροχής ένδικης προστασίας που προσφέρει το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ). Πέραν του ότι η προδικαστική παραπομπή δεν αποτελεί δικαίωμα του προσφεύγοντος αλλά προνόμιο του εθνικού δικαστή, αυτό το μέσο ένδικης προστασίας συνεπάγεται σημαντική επιμήκυνση της διάρκειας των διαδικασιών. Το άρθρο 173 της Συνθήκης αποτελεί συνεπώς, κατά την άποψή τους, το μόνο πρόσφορο μέσο ένδικης προστασίας για την προσβολή ενός κοινοτικού κανονισμού ο οποίος αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη.

28 Τέλος, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P, η Xunta de Galicia υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 173 της Συνθήκης μη κάνοντας δεκτό τον ισχυρισμό σχετικά με την κατάχρηση εξουσίας που βαρύνει τον επίδικο κανονισμό, δεδομένου ότι ο φαινομενικός στόχος του κανονισμού — η διατήρηση των αλιευτικών πόρων — αποκλίνει πλήρως, κατά την άποψή της, από τον στόχο που επιδίωκε πράγματι ο συντάκτης του εν λόγω κανονισμού — την εξομάλυνση συγκρούσεως με τον Καναδά όσον αφορά την αλιεία.

29 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι δύο αιτήσεις αναιρέσεως είναι απαράδεκτες, καθόσον είναι διατυπωμένες κατά τρόπο γενικό και αναφέρονται κατ' ουσίαν σε πραγματικά ζητήματα επί των οποίων έχει ήδη αποφανθεί το Πρωτοδικείο.

30 Όσον αφορά κατ' αρχάς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως στις υποθέσεις C-300/99 P και C-388/99 P, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 173 της Συνθήκης, το

Συμβούλιο προβάλλει ότι οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia ζητούν από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των ήδη εκτεθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου πραγματικών περιστατικών για να αποδείξουν ότι ο επίδικος κανονισμός αφορούσε τις αναιρεσείουσες ατομικά, πράγμα που, κατά την άποψή του, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου εφόσον η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα.

31 Όσον αφορά κατόπιν τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως στην υπόθεση C-300/99 P και τον τρίτο λόγο αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P, που αντλούνται από την άρνηση αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέδειξε σαφώς, στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, την ύπαρξη πρόσφορων μέσων ένδικης προστασίας για τις αναιρεσείουσες. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, η ανάλυση αυτή του διοικητικού και δικαιοδοτικού ισπανικού συστήματος θα έπρεπε να θεωρηθεί ως διαπίστωση πραγματικού περιστατικού η οποία, για τον λόγο αυτό, δεν υπόκειται σε αναίρεση.

32 Όσον αφορά τέλος τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P, αναφορικά με την κατάχρηση εξουσίας, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιορίζεται σε νομικά ζητήματα αναφερόμενα σε θέματα που αποτέλεσαν αντικείμενο εξετάσεως από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη. Ο προβαλλόμενος λόγος δεν εμπίπτει όμως σε τέτοια θέματα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

33 Σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάση στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

34 Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί προκαταρκτικά ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους αντλούμενους

από την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, από πλημμέλειες κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή από την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (βλ. ιδίως απόφαση της 16ης Μαρτίου 2000, C-284/98 P, Κοινοβούλιο κατά Bieber, Συλλογή 2000, σ. I-1527, σκέψη 30).

35 Στο άρθρο 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου διευκρινίζεται επιπλέον ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους από τον αναιρεσείοντα νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

36 Από τις προμνησθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται μόνον σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η περί τα πράγματα ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών (βλ. ιδίως προμνημονευθείσα απόφαση Κοινοβούλιο κατά Bieber, σκέψη 31).

37 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει επίσης ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει επακριβώς τα βαλλόμενα στοιχεία της διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζεται συγκεκριμένα η αίτηση αυτή. Δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιλαμβάνει καν μια επιχειρηματολογία σκοπούσα ειδικώς στη διαπίστωση της νομικής πλάνης την οποία ενδεχομένως πάσχει η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονταν σε περιστατικά τα οποία ρητώς απορρίφθηκαν από το Πρωτοδικείο. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως διάταξη της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-4269, σκέψεις 20 και 21, και απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35).

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-300/99 P

38 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως των Area Cova κ.λπ., σχετικά με την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των προϋποθέσεων του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού, δεν πληροί καμία από τις υπομνησθείσες στις σκέψεις 34 έως 37 της παρούσας διατάξεως απαιτήσεις.

39 Συγκεκριμένα, οι Area Cova κ.λπ. αρκούνται αφενός να επαναλάβουν σε μεγάλο βαθμό τους λόγους και τα επιχειρήματα που προέβαλαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να επισημαίνουν κατά τρόπο συγκεκριμένο τη νομική πλάνη την οποία πάσχει ενδεχομένως η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

40 Αφετέρου, αυτός ο λόγος αναιρέσεως έχει την έννοια ότι ζητείται από το Δικαστήριο να επανεξετάσει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών σχετικά με τον ανοικτό ή κλειστό χαρακτήρα του κύκλου των αποδεκτών του επίδικου κανονισμού, ενώ η εκτίμηση αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως.

41 Ο πρώτος προβαλλόμενος στην υπόθεση C-300/99 P λόγος αναιρέσεως πρέπει επομένως να κριθεί προδήλως απαράδεκτος.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P

42 Όσον αφορά τον πρώτο προβαλλόμενο από την Xunta de Galicia λόγο αναιρέσεως, που αναφέρεται επίσης στην εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των προϋποθέσεων του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού, η Xunta de Galicia βάλλει κατά της διαπιστώσεως στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά την οποία «ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως καθορίζεται όχι από την επιστημονική ή την πολιτική φύση των λόγων που οδήγησαν στη θέσπισή της, αλλά από το γεγονός ότι ο τομέας εφαρμογής της προσδιορίζεται, όπως εν προκειμένω, γενικά και αφηρημένα και,

συνεπώς, αντικειμενικά», ενώ, κατά την άποψή της, ο πραγματικός λόγος που οδήγησε στη θέσπιση της πράξεως μπορεί να αποκαλύψει, όπως εν προκειμένω, την έλλειψη κανονιστικού χαρακτήρα της εν λόγω πράξεως.

43 Διαπιστώνεται συναφώς ότι το Πρωτοδικείο σε ουδεμία νομική πλάνη υπέπεσε εφαρμόζοντας, ως καθοριστικό κριτήριο για την ανάλυση της φύσεως του επίδικου κανονισμού, τον προσδιορισμό κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο του τομέα εφαρμογής του.

44 Επιπλέον, εσφαλμένα υποστηρίζει η Xunta de Galicia ότι το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να αποδώσει οποιαδήποτε σημασία στην αιτιολογία του επίδικου κανονισμού κατά την εξέταση της γενικής ή ατομικής ισχύος του. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο προέβη ρητώς σε τέτοια εξέταση στις σκέψεις 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

45 Κατά συνέπεια, ο πρώτος προβαλλόμενος στην υπόθεση C-388/99 P λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-300/99 P και του τρίτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P

46 Ο προβαλλόμενος συγχρόνως από τις Area Cova κ.λπ. και τη Xunta de Galicia λόγος αναιρέσεως σχετικά με την απουσία αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας μπορεί να υποδιαιρεθεί σε τρία σκέλη.

47 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia αμφισβητούν την εκτίμηση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στη σκέψη 85 της

αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά την οποία το ισχύον στην Ισπανία σύστημα δικαιοδοτικής προστασίας προσέφερε στις αναιρεσείουσες την πραγματική δυνατότητα να αμφισβητήσουν το κύρος του επίδικου κανονισμού.

48 Αρκεί συναφώς η διαπίστωση, αφενός, ότι οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia επαναλαμβάνουν επί του σημείου αυτού τα επιχειρήματα που είχαν προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου χωρίς να επισημαίνουν κατά τρόπο συγκεκριμένο τη νομική πλάνη στην οποία υπέπεσε ενδεχομένως το Πρωτοδικείο και, αφετέρου, ότι, εφόσον πρόκειται για διαπίστωση πραγματικού χαρακτήρα στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, αυτή δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

49 Εφόσον επιπλέον οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia δεν απέδειξαν, με την επιχειρηματολογία τους ή με τα στοιχεία της δικογραφίας, ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα τεθέντα υπό την κρίση του πραγματικά περιστατικά, το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να κριθεί προδήλως απαράδεκτο.

50 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι εμφάνισε την προδικαστική παραπομπή ως «υποχρεωτικό» μέσο ένδικης προστασίας των συμφερόντων των ιδιωτών, ενώ αυτό το μέσο παροχής ένδικης προστασίας εμπίπτει στην εκτίμηση του εθνικού δικαστή και ουδόλως αποτελεί δικαίωμα του προσφεύγοντος.

51 Αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ουδόλως αναφέρθηκε στην προδικαστική διαδικασία ως «υποχρεωτικό» μέσο ένδικης προστασίας, αλλά αντιθέτως επισήμανε ρητώς, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, αν οι αναιρεσείουσες είχαν προσφύγει ενώπιον του εθνικού δικαστή, αυτός θα είχε κληθεί να αποφανθεί επί του κύρους της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως βάσει της οποίας θα είχαν ληφθεί οι απορριπτικές αποφάσεις χορηγήσεως νέων αδειών αλιείας, «πράγμα το οποίο θα είχε ενδεχομένως ως αποτέλεσμα την υποβολή στο Δικαστήριο προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος της επίμαχης ρυθμίσεως».

52 Η διατύπωση αυτή αποδεικνύει σαφώς τον ενδεχόμενο χαρακτήρα τέτοιας προδικαστικής παραπομπής και επομένως το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο ως προδήλως αβάσιμο.

53 Με το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia αμφισβητούν τέλος της αποτελεσματικότητα ενός συστήματος δικαστικής προστασίας το οποίο υποχρεώνει τους ιδιώτες να επιλέξουν κατ' αρχάς ένα εθνικό μέσο ένδικης προστασίας για να αμφισβητήσουν την εφαρμογή κοινοτικού κανονισμού, σε συνδυασμό με τη δυνατότητα προδικαστικής παραπομπής για την εκτίμηση του κύρους του κανονισμού αυτού. Εφόσον τέτοια προδικαστική παραπομπή έχει εξαιρετικά υποθετικό χαρακτήρα και η σκοπούμενη διαδικασία είναι πολύ δυσκίνητη, το εν λόγω μέσο ένδικης προστασίας δεν ανταποκρίνεται, κατά την άποψή τους, στις απαιτήσεις παροχής πραγματικής δικαστικής προστασίας, σύμφωνα με το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, σε συνδυασμό με το άρθρο ΣΤ, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι Area Cova κ.λπ. και η Xunta de Galicia υποστηρίζουν ότι τέτοια προστασία μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με ευθεία προσφυγή ασκούμενη δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ.

54 Διαπιστώνεται συναφώς ότι η δυνατότητα των ιδιωτών να προστατεύσουν τα δικαιώματά τους μέσω προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία έχουν την ευχέρεια να λάβουν προσωρινά μέτρα και, ενδεχομένως, να ζητήσουν από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, όπως αυτό εκτέθηκε στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αποτελεί την ίδια την ουσία του κοινοτικού συστήματος δικαστικής προστασίας. Παράλληλα με τη δυνατότητα, για όσους πληρούν τις προβλεπόμενες από τη Συνθήκη προϋποθέσεις παραδεκτού, να προσβάλουν κοινοτική πράξη με την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, οι ιδιώτες έχουν πράγματι πρόσβαση στα ισχύοντα στα κράτη μέλη μέσα παροχής ένδικης προστασίας για να προβάλουν τα δικαιώματα που αντλούν από τον κοινοτικό δίκαιο, η δε διαδικασία της προδικαστικής παραπομπής επιτρέπει προς τον σκοπό αυτό την καθιέρωση πραγματικής συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου.

55 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι ένα από αυτά τα μέσα ένδικης προστασίας δεν είναι αποτελεσματικό στην προκειμένη περίπτωση, το γεγονός αυτό, αν υποτεθεί ότι ευσταθεί, δεν μπορεί να επιτρέψει τροποποίηση, διά της δικαστικής οδού, του

συστήματος των μέσων ένδικης προστασίας και των διαδικασιών που θεσπίστηκε με τα άρθρα 173 και 177 της Συνθήκης, καθώς και 178 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 235 ΕΚ), και προορίζεται να αναθέσει στον κοινοτικό δικαστή τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων. Δεν επιτρέπει σε καμία περίπτωση να κριθεί παραδεκτή προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από φυσικό ή νομμό πρόσωπο που δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης [βλ. διατάξεις της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 26· της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 38, και της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 37]. Επί του σημείου αυτού, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη δεν πάσχει συνεπώς ουδεμία νομική πλάνη.

56 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος προβαλλόμενος στην υπόθεση C-300/99 P λόγος αναιρέσεως και ο τρίτος προβαλλόμενος στην υπόθεση C-388/99 P λόγος αναιρέσεως, αναφορικά με την απουσία συστήματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, πρέπει να κριθούν προδήλως απαράδεκτοι κατά το πρώτο σκέλος τους και προδήλως αβάσιμοι κατά τα λοιπά.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-388/99 P

57 Όσον αφορά τέλος τον προβαλλόμενο από την Xunta de Galicia λόγο αναιρέσεως που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας, διαπιστώνεται ότι αφορά την ουσία της υποθέσεως. Δεδομένου ότι η προσφυγή είναι εν πάση περιπτώσει απαράδεκτη και το Δικαστήριο δεν ανήρεσε την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτος.

58 Για τους λόγους αυτούς, οι αιτήσεις αναιρέσεως είναι απορριπτέες ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτες και εν μέρει προδήλως αβάσιμες.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη των Area Cova κ.λπ. και της Xunta de Galicia στα δικαστικά έξοδα και αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις Area Cova κ.λπ. και την Xunta de Galicia στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 1 Φεβρουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

A. La Pergola